

Sygn. akt VIII U 1530/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2018 r. w Gliwicach

sprawy A. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o zapłatę zaległych składek

na skutek odwołania A. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 14 lipca 2015 r. **nr** (...)/RKS/5/JP

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, że odwołujący A. R. nie ma obowiązku uiszczania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy za okres od 1 listopada 2005 roku do maja 2015 roku, jak też odsetek za zwłokę, kosztów upomnienia i kosztów egzekucyjnych za ten okres;
- w pozostałej części oddala odwołanie;
- koszty zastępstwa procesowego wzajemnie znosi.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII U 1530/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lipca 2015 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. działając na podstawie art. 83 ust. 1 i art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził, że ubezpieczony A. R. jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy w łącznej kwocie 364 253,70 zł. Na kwotę tę składają się zaległe:

- składki na ubezpieczenia społeczne w za okres od lutego 2002 r. do maja 2015 r. w kwocie 138 172,96 zł, odsetki za zwłokę – 97 561 zł, koszty upomnienia – 123,20 zł, koszty egzekucyjne – 8 136,70;

b) składki na ubezpieczenie zdrowotne za okres od lutego 2002 r. do maja 2015 r. w kwocie 59 923,66 zł, odsetki za zwłokę – 37 399 zł, koszty upomnienia – 123,20 zł, koszty egzekucyjne – 3 582,70 zł;

c) składki na Fundusz Pracy za okres od lutego 2002 r. do maja 2015 r. w kwocie 11 072,28 zł, odsetki za zwłokę - 7 411 zł, koszty upomnienia – 123,20 zł, koszty egzekucyjne – 624,80 zł.

Powyższej decyzji ubezpieczony zarzucił:

a) błędna ocenę stanu faktycznego, poprzez uznanie, ubezpieczony jest dłużnikiem ZUS z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy;

b) błędne przyjęcie, iż brak fizycznego wykreślenia ubezpieczonego jako przedsiębiorcy z ewidencji działalności gospodarczej oznacza, że działalność była faktycznie prowadzona, co implikuje objęcie obowiązkowymi ubezpieczeniami, podczas gdy istnienie wpisu stanowi wyłącznie domniemanie, które może być obalone;

c) naruszenie prawa materialnego w postaci art. 9 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez uznanie, że ubezpieczony podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, zdrowotnemu oraz miał opłacać składki na Fundusz Pracy, podczas gdy ubezpieczony pozostaje zatrudniony na umowie o pracę osiągając w przeliczeniu na okres pełnego miesiąca wynagrodzenie wyższe od minimalnego wynagrodzenia za pracę;

d) naruszenie prawa materialnego w postaci art. 36a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez uznanie, że ubezpieczony podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w czasie, gdy jego pozarolnicza działalność gospodarcza pozostawała zawieszona;

e) naruszenie przepisów art. 6,7,8,9, kpa poprzez niewyjaśnienie i nieustalenie wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych, wydanie decyzji z naruszeniem zasady praworządności oraz zasady pogłębiania zaufania obywateli, a także z naruszeniem obowiązków wynikających z ogólnych zasad informowania;

f) naruszenie przepisów art. 75 §1 zd. 1, art. 77§1 i 80 kpa, poprzez zaniechanie zebrania w sposób wyczerpujący wszystkich dowodów i rozpatrzenia całego materiału dowodowego i w konsekwencji dokonania oceny całokształtu materiału dowodowego czy okoliczności sprawy zostały w sposób wyczerpujący udowodnione.

Ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy, poprzez stwierdzenie, że nie jest on dłużnikiem ZUS z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy oraz o zasądzenie na jego kosztów postępowania

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. W uzasadnieniu wskazał, że z Kompleksowego Systemu Informatycznego ZUS wynika, że ubezpieczona nadal jest zarejestrowany jako prowadzący działalność gospodarczą od 1 października 2001 r. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że z pisma Urzędu Skarbowego w R. wynika, że odnotowano zawieszenie działalności gospodarczej jedynie w okresie od 1 listopada 2005 r. do 4 stycznia 2007 r., lecz działalności tej nie wykreślono. Dalej organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie wykazał, że wyrejestrował się z ubezpieczeń społecznych, bowiem nie przekazał do ZUS prawidłowo wypełnionych dokumentów (...) (wprawdzie ubezpieczony przesłał te druki, lecz z uwagi na ich błędne wypełnienie, zostały one mu zwrócone), jak również nie wykazał, że wyrejestrował działalność gospodarczą na formularzu CEIDG-1 w organie ewidencyjnym. Nadto organ rentowy wskazał, że z załącznika do zaskarżonej decyzji wynika, że w okresach gdy płatnik był objęty pracowniczym ubezpieczeniem społecznym, zostały naliczone jedynie składki na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, natomiast okres w którym działalność została zawieszona (od listopada 2005 r. do grudnia 2006 r.) pozostał okresem bez naliczania składek z tytułu działalności gospodarczej. Organ rentowy domagał się również zasądzenia kosztów postępowania.

W odpowiedzi na powyższe ubezpieczony wskazał, że twierdzenie organu rentowego nie zasługują na uwzględnienie już choćby z tej przyczyny, że pełnomocnik nie złożył żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, a za takie

nie można uznać informacji znajdujących się w Kompleksowym Systemie (...), czy aktach ZUS, które jako tako nie stanowiły dowodu. Dalej ubezpieczony podniósł, że dowodem mogłyby być dokumenty znajdujące się w aktach ZUS, jednakże nie zostały one opisane w piśmie, jak i nie wskazano żadnych też dowodowych oraz nie dołączono odpisów tych dokumentów wraz z odpisem odpowiedzi dla odwołującego. Zdaniem ubezpieczonego, twierdzenia organu rentowego są całkowicie gołosłowne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. R. począwszy od 1 grudnia 1990 r. jest współnikiem w Biurze (...) s.c. A. R., D. G. (NIP: 641-000-31-65). Przedsiębiorstwo to zajmowało się handlem hurtowym i detalicznym artykułami szkolnymi, zabawkami, torbami, plecakami pochodzenia krajowego i zagranicznego.

W dniu 20 października 2005 r. ubezpieczony wraz z drugim współnikiem- D. G. złożyli w Urzędzie Skarbowym w R. pismo, w którym wskazali, że z dniem 1 listopada 2005 r. zawieszają działalność gospodarczą. Wspólnicy nie wskazali terminu wznowienia prowadzenia działalności.

W dniu 27 grudnia 2011 r. informacje o działalności gospodarczej zostały umieszczone w (...). Z aktualnego wyciągu z (...) wynika, że ubezpieczony zaprzestał wykonania działalności gospodarczej z dniem 1 listopada 2005 r. (k.192).

W Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS, ubezpieczony nadal figuruje jako osoba prowadząca działalność gospodarczą.

W dniu 7 listopada 2005 r. ubezpieczony nadał druki ((...), (...)) dotyczące wyrejestrowania go z ubezpieczeń społecznych do organu rentowego listem poleconym. Organ rentowy otrzymał te dokumenty, lecz anulował je z uwagi na ich błędne wypełnienie.

Z deklaracji VAT-7 wynika, że ubezpieczony w okresie od stycznia 2005 r. do grudnia 2017 r. nie osiągał żadnych dochodów z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

Z pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w R. z dnia 30 listopada 2015 r. wynika, że Biuro (...) s.c. począwszy od 2008 r. nie wykazała dochodów z działalności gospodarczej (...)

Ubezpieczony nie składał do organu rentowego dokumentów rozliczeniowych w postaci deklaracji na formularzu ZUS DRA.

W latach 2002-2005 Biuro (...) s.c. wykazało stratę z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, w 2006 r., w latach 2008-2009 wykazała brak dochodów z tego tytułu, a w 2007 r. wykazała dochód z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

W latach 2004-2005, 2007-2009 ubezpieczony złożył zeznania dotyczące rocznego rozliczenia dochodów na formularzu PIT 36. Natomiast w latach 2006, 2010-2013 dokonał tej czynności na formularzu PIT 37.

Z zestawienia dochodów płatnika za lata 2004-2014 wynika, że ubezpieczony każdego roku ponosił koszty, jednak nie wiadomo czy były to koszty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, czy też koszty powstały powstałe w inny sposób.

W dniu 19 stycznia 2015 r. ubezpieczony wniósł do organu rentowego o umorzenie zaległości na podstawie przepisów z 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą. Zawiadomieniem z dnia 26 sierpnia 2015 r. organ rentowy poinformował ubezpieczonego, że z uwagi na nie złożenie odpowiednich dokumentów pomimo wezwania z dnia 31 lipca 2015 r. doręczonego ubezpieczonemu w dniu 18 sierpnia 2015 r. - wniosek został pozostawiony bez rozpoznania.

Ubezpieczony w okresie zawieszenia działalności gospodarczej był zatrudniony w ramach umowy o pracę:

- a) od 2 maja 2006 r. do 31 maja 2007 r. w (...) s.c. U. G., J. I. w K. za stanowisku specjalista ds. sprzedaży;
- b) od 15 października 2007 r. do 15 stycznia 2009 r. w Drukarni (...). (...) na stanowisku przedstawiciela handlowego;
- c) od 1 sierpnia 2009 r. do 31 maja 2013 r. w O. W. (...) w Z. na stanowisku handlowca;
- d) od 16 września 2013 r. do nadal w (...) s.c. w Z..

Z ww. tytułów prawnych ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie wyższe niż minimalne wynagrodzenie za pracę.

Pismem z dnia 29 kwietnia 2016 r. ubezpieczony ponowił wniosek o wyrejestrowanie jego osoby z ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako płatnika i ubezpieczonego z dniem 1 stycznia 2008 r. wskazując okoliczności przemawiające za jego zasadnością.

(...) s.c. prowadzone były liczne postępowania egzekucyjne. Cały majątek spółki zostały zbyty w związku z egzekucją komorniczą. Komornik Sądowy dokonał m.in. licytacji mienia spółki (w tym samochodu ciężarowego marki M.) oraz zajęcia rachunków bankowych. W związku z brakiem majątku spółki, rozpoczęto egzekucję z majątku osobistego ubezpieczonego. Dokonano sprzedaży sprzętu RTV i AGD (w tym telewizora, okapu, chłodziarki, piekarnika, magnetowidu, szafek, pralki, odkurzacza) stanowiącego majątek prywatny ubezpieczonego.

Zawiadomieniem z dnia 26 października 2006 r. Komornik Sądowy Rewiru I przy Sądzie Rejonowym (...)zawiadomił jednego z wierzycieli o bezskuteczności egzekucji, bowiem postępowanie egzekucyjne toczące się wobec ubezpieczonego zakończyło się wynikiem negatywnym. W przedmiotowym piśmie Komornik Sądu wskazał, że ubezpieczony od ponad roku nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej.

Z dniem 28 kwietnia 2015 r. organ rentowy wszczął z urzędu postępowanie w sprawie określenia wysokości składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy w stosunku od ubezpieczonego.

Pismem z dnia 11 czerwca 2015 r. organ rentowy zawiadomił ubezpieczonego o zakończeniu postępowania dowodowego.

Ubezpieczony faktycznie nie prowadzi działalności gospodarczej w ramach Spółki od 1 listopada 2005r.

Decyzją z dnia 14 lipca 2015 r. organ rentowy stwierdził, że ubezpieczony jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy za okres od lutego 2002 r. do maja 2015 r. w łącznej kwocie 364 253,70 zł. Na kwotę tę składają się należności główne, odsetki za zwłokę, koszty upomnienia, koszty egzekucji. W załączniku do decyzji organ rentowy precyzyjnie wykazał m.in skąd wynikają koszty upomnienia oraz koszty egzekucji, wskazując zarówno miesiące, jak i kwoty zaległości.

Ubezpieczony ma zdiagnozowane zaburzenia adaptacyjne. Uczęszcza na psychoterapię indywidualną i grupową.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: akta organu rentowego; świadectwa pracy ubezpieczonego (k.9-12); pismo adresowane do Urzędu Skarbowego w R. dot. zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej przez ubezpieczonego (k.13); pismo ubezpieczonego z dnia 22 maja 2015 r. (k.14); potwierdzenie nadania (k.15); deklaracje VAT -7 za okres od stycznia 2005 r. do grudnia 2007 r. (16-39); dokumenty dot. kontroli ZUS (k.40-41); protokół z czynności sprawdzających z dnia 2 lipca 2004 r. (k.42-43); historia wpisu z (...) (k.59); tajemnica skarbowa (k.66); zaświadczenie Urzędu Skarbowego w R. o okresach prowadzenia działalności z dnia 30 listopada 2015 r. (k.67);); deklaracje VAT -7 (k.94-119); pismo ubezpieczonego z dnia 25 lutego 2016 r. (k.120); pokwitowania odbioru należności (k.135-141); karta wypisowa z dnia 14 kwietnia 2008 r. (k.142); dokumenty z kat komorniczych dot. egzekucji (k.144-158, 236-247); zestawienie danych z deklaracji VAT za okres od stycznia 2014 r. do marca 2015 r. (k.181-183); wyciąg z (...) (k.192); wyciąg z portalu podatkowego (k.193); zeznania świadka J. M. złożone na rozprawie w dniu 20 listopada 2016 r. (k.196); zeznania świadka B. S. złożone na rozprawie w dniu 20 listopada 2016 r. (k.197); akta sprawy toczącej się przed tut. Sądem pod sygn. akt VIII U 1047/16; akta komornicze o sygn. (...), (...)

zeznania świadka J. G. złożone na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2017 r. (k.226-227); zeznania świadka G. M. złożone na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2017 r. (k.227); zeznania ubezpieczonego złożone na rozprawie w dniu 21 maja 2017 r. (k.251-252); dokumentacja medyczna (k.268); zeznania podatkowe za lata 2008, 2009 (k.284-296); akta sprawy toczącej się przed tut. Sądem pod sygn. akt (...)

Przy ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd kierował się zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. Podejmując rozstrzygnięcie Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach z dokumentów, którym dał wiarę w całości, jako że sporządzone zostały one przez uprawnione podmioty w ramach obowiązków wynikających z charakteru ich działalności. Z analizy dokumentacji wynika, że ubezpieczony faktycznie zawiesił działalność gospodarczą począwszy od dnia 1 listopada 2005 r., nie wskazując przy tym terminu jej wznowienia. Z akty sprawy nie wynika także, aby od tego momentu faktycznie prowadził działalności gospodarczej.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, bowiem były one spójne, logiczne i uzupełniały się z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W szczególności zeznania J. G. oraz B. S. wskazują, na początkowy moment faktycznego zaprzestania prowadzenia przez ubezpieczonego działalności gospodarczej.

W konsekwencji, Sąd uznał, że zgromadzone dowody są kompletne i pozwalają na czynienie na ich podstawie ustaleń co do stanu faktycznego, a następnie na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego A. R. zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu było ustalenie czy za okres od lutego 2002 r. do maja 2005 r. ubezpieczony – jako (...) s.c. A. R., D. G. był zobowiązany do uiszczania składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy. Organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję, w której stwierdził, że ubezpieczony jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy za ten okres w łącznej kwocie 364 253,70 zł.

Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym oraz obliczania i opłacania składek reguluje ustawa z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2016r., poz. 963.).

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt. 5 i art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt. 4 ustawy osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Obowiązek ubezpieczenia powstaje od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych. Obowiązek zgłoszenia osoby prowadzącej działalność gospodarczą spoczywa na tej osobie (ust.3).

Natomiast po myśli art. 17 w związku z art. 46 ustawy, płatnik składek obowiązany jest według zasad wynikających z przepisów niniejszej ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Rozliczenie składek oraz wypłaconych przez płatnika w tym samym miesiącu świadczeń następuje w deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA.

Po myśli art. 47 ustawy płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc.

Na podstawie art. 18 ust. 8 omawianej ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej

podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

Natomiast zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3.

Obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą wynika z art. 66 ust 1 pkt 1 lit.c ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz.U. z 2015r. poz. 581 ze zm.). Zgodnie z art. 81 ust 2 podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 75 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedniego, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".

Z kolei na podstawie art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz.U. z 2015r., poz. 149 ze zm.), osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą jest zobowiązana do opłacania obowiązkowych składek na Fundusz Pracy ustalonych od kwot stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Powyższe obowiązki płatnika składek, wynikają wprost z przepisów ustawy, nie ma zatem potrzeby nakładania na niego takiego obowiązku z drodze decyzji. Przepisy te mają charakter bezwzględnie obowiązujący.

Natomiast w przypadku nie wywiązania się przez płatnika składek ze swojego obowiązku, organ rentowy ma prawo do samodzielnego wydania stosownej decyzji ustalającej wysokość zaległych składek i wezwać do ich opłacenia a następnie do ściągnięcia ich w drodze egzekucji.

Podstawę prawną stanowi tu z art. 83 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym ZUS wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności:

- 1) zgłaszania do ubezpieczeń społecznych;
- 2) przebiegu ubezpieczeń;
- 3) ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek;
- 3a) ustalania wymiaru składek na Fundusz Emerytur Pomostowych i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu tych składek;
- 4) ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych;
- 5) wymiaru świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie natomiast z art. 23 ust. 1 ustawy systemowej od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015r. poz. 613, z późn. zm.).

Należnościami z tytułu składek są także koszty upomnienia, które zgodnie z art. 24 ust. 2 ustawy, podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji lub egzekucji sądowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2006r., I UK 240/05, OSNP 2007/7-8/111).

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie ubezpieczonego od zaskarżonej decyzji jest częściowo zasadne. Należy wyraźnie podkreślić, że ubezpieczony złożył w Urzędzie Skarbowym w R. pismo z dnia 20 października 2005 r., zgodnie z którym począwszy od 1 listopada 2015 r. prowadzona przez niego działalność gospodarcza uległa zawieszeniu. W

piśmie tym nie wskazano terminu wznowienia jej funkcjonowania, a w aktach sprawy nie ma informacji, o tym kiedy działalność została wznowiona. Podkreślić należy także, że dopiero w 2011 r. doszło do migracji danych do (...), zatem dopiero po kilka latach od złożenia przez ubezpieczonego pisma zawieszającego prowadzoną działalność gospodarczą. W tym miejscu wskazać jednak należy, że w zakresie oceny charakteru wpisu do ewidencji działalności gospodarczej istnieje utrwalone orzecznictwo sądowe, w tym Sądu Najwyższego, który wskazuje na deklaratoryjny charakter tego wpisu, stwarzający jedynie domniemanie, że działalność ta jest prowadzona, które w każdym czasie może być obalone dowodami w zakresie ustalenia braku wykonywania takiej działalności. W orzecznictwie podkreśla się, iż istnienie samego wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesadza o faktycznym jej prowadzeniu (uch. SN z 26 01 1996 r. III CZP 111/95 OSNC z 1996 /5/63). W związku z tym, wpis w (...) nie przesadza o tym, że podmiot prowadzi działalność gospodarczą. Stwarza on jedynie domniemanie, że taka działalność jest prowadzona, lecz domniemanie to może zostać obalone. O fakcie faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej decydują okoliczności konkretnego przypadku. Tym samym jeżeli istnieją dostateczne dowody dotyczące faktu zaprzestania prowadzenia przez podmiot działalności gospodarczej, a z ewidencji wynika, że działalności nie zaprzestano prowadzić, to uznać należy, że pomimo brak informacji o tym fakcie w ewidencji, podmiot nie prowadził działalności gospodarczej. W rozpatrywanej sprawie organ rentowy wydał decyzję stwierdzającą, że ubezpieczony jest dłużnikiem organu rentowego na podstawie własnego, wewnętrznego rejestru, tj.: Kompleksowego Systemu (...). Argumentował to tym, że ubezpieczony widniał tam jak podmiot prowadzący działalność gospodarczą, stąd powstał obowiązek ubezpieczeniowy. Zważyć jednak należy, że z dokumentacji podatkowej, w tym deklaracji VAT 7 wynika, że spółka nie miała obrotu. W miesięcznych deklaracjach była wskazywane zerowe kwoty. Co więcej, fakt, iż z deklaracji PIT 36L złożonym przez ubezpieczonego m.in. za lata 2007, 2008, 2009 wynika, że ponosił on koszty, jednak organ rentowy nie wykazał, że były to koszty wynikające z prowadzenia działalności gospodarczej. Organ rentowy pominął także okoliczność, że w okresie spornym, ubezpieczony w okresach od 2 maja 2006 r. do 31 maja 2007 r., od 15 października 2007 r. do 15 stycznia 2009 r., od 1 sierpnia 2009 r. do 31 maja 2013 r. i od 16 września 2013 r. do nadal pracował i osiągał dochody z innych tytułów prawnych. Zaznaczyć należy, że to organ rentowy powinien wykazać, że w tych okresach ubezpieczony podlegał ubezpieczeniom, bowiem to na nim ciążył ciężar dowodu stosownie do art. 6 kc. Niezależnie od powyższego, organ rentowy podnosił, że dokumenty, które przesłał mu odwołujący, a dotyczące wyrejestrowania z ubezpieczenia społeczne zostały anulowane, bowiem zostały wypełnione błędnie. W postępowaniu sądowym organ rentowy nie przedłożył żadnych dowodów na tę okoliczność. Oparł się wyłącznie na swoim twierdzeniu. Ubezpieczony natomiast przedstawił potwierdzenie nadania, z którego wynika, że druki (...) oraz (...) został wysłane do organu rentowego w dniu 7 listopada 2005 r. Tym samym wykazał, że dopełnił obowiązków obejmującego wyrejestrowanie go z ubezpieczenia społecznego. Organ rentowy nie wykazał, że owe deklaracje została obarczone wadami, ograniczając się jedynie do ogólne stwierdzenia, że były wypełnione błędnie. Ponadto zwrócić należy uwagę na to, że w stosunku do majątku osobistego ubezpieczonego była prowadzona egzekucja komornicza, w związku z zadłużeniem spółki. Z kolei z majątku spółki w wyniku egzekucji komorniczej sprzedano wszelkie mienie oraz zajęto rachunki bankowe. W związku z tym, że doszło do egzekucji z majątku osobistego ubezpieczonego, to majątek spółki musiał okazać się niewystarczający. Wskazać również należy, że w skład majątku ruchomego spółki wchodził samochód marki M., którym dostarczano towar do odbiorców. Pozbawienie przedsiębiorstwa tego podstawowego urządzenia służącego do prowadzenia działalności gospodarczej opartej na usługach handlowych, w zasadzie uniemożliwia dalsze prowadzenie takiej działalności. Z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wynika, że spółka została pozbawiona wszelkiego mienia, które do niej należało – w tym samochodu, zostały zajęte jej rachunki bankowe. W ocenie Sądu, uniemożliwia to ubezpieczonemu prowadzenie działalności gospodarczej. Zwrócić należy także uwagę na fakt, że ubezpieczony w okresie spornym pracował i nie mógł skontaktować się ze współnikiem. Pochłonięty pracą, nie mógł wówczas poświęcić się prowadzeniu działalności gospodarczej. Co więcej, z zeznań świadków wynika, że faktycznie tej działalności nie prowadził, a w siedzibie przedsiębiorstwa nikt nie przebywał.

Reasumując, ubezpieczony złożył wniosek o zawieszenie działalności gospodarczej i następnie pracował zawodowo, w okresie spornym przedkładał deklaracje VAT 7 z wynikiem zerowym - zatem nie miał obrotu; nie przebywał w siedzibie spółki; majątek spółki został zlicytowany zatem nie było narzędzi oraz urządzeń dzięki którym można byłoby faktycznie prowadzić działalność gospodarczą. W ocenie Sądu Okręgowego, ubezpieczony począwszy od 1 listopada 2005 r., a więc od daty zawieszenia działalności widniejącej w piśmie z dnia 20 października 2005 r. faktycznie nie prowadził

działalności gospodarczej. W związku z tym, nie ma on obowiązku uiszczania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy za okres od 1 listopada 2005 r. do maja 2015 r., jak również odsetek za zwłokę, kosztów upomnienia i kosztów egzekucyjnych dotyczących tego okresu. W tym zakresie decyzję zmieniono mając na uwadze treść powołanych przepisów na podstawie art. 477¹⁴§ 2 k.p.c

W punkcie 2 sentencji wyroku, Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego w pozostałym zakresie. Tym samym uznał, że roszczenie organu rentowego obejmujące okres od lutego 2002 r. do października 2005 r. jest zasadne. Z akt sprawy nie wynika, aby działalność gospodarcza prowadzona była przez ubezpieczonego w tym okresie zawieszona. Przypomnieć należy, że zawieszenie działalności gospodarczej można traktować jako przerwę lub przestój w jej prowadzeniu, wymuszone przez okoliczności które uniemożliwiają jej dalsze prowadzenie w sposób zorganizowany i ciągły. Tym samym skoro nie doszło do zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej, to w zasadzie, uznać należy, że faktycznie była ona prowadzona. Ubezpieczony nie pozostawał wtedy w żadnym stosunku pracy. Zresztą na rozprawie w dniu 31 maja 2017 r. ubezpieczony przyznaje, że zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej dopiero od 2005 r. (k.251). Wynika z tego, że do roku 2005 r. prowadził działalność gospodarczą. W związku z tym Sąd przyjął, że do momentu formalnego zawieszenie prowadzenia działalności gospodarczej, a więc do dnia 1 listopada 2005 r. ubezpieczony działalność prowadził i jest zobowiązany do uiszczenia wszelkich zaległości względem organu rentowego obejmujących ten okres, a wskazanych w zaskarżonej decyzji.

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty podnoszone przez ubezpieczonego, a dotyczące sposobu naliczenia kosztów upomnienia za okres od zawieszenie prowadzenia działalności gospodarczej. Szczegółowe wyliczenie tych kwot zostało przedstawione przez organ rentowy w załączniku do zaskarżonej decyzji.

W punkcie 3 wyroku Sąd wzajemnie zniósł koszty postępowania na podstawie art. 100 kpc.

Podkreślić należy, że w zgodzie z art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Decyzja o tym, czy koszty winny być wzajemnie zniesione czy stosunkowo rozdzielone powinna być oparta na zasadzie słuszności. Wzajemne zniesienie kosztów procesu między stronami jest słuszne wówczas, gdy obie strony są w takim samym lub zbliżonym stopniu przegrywającym i wygrywającym i zarazem wysokość kosztów każdej ze stron jest zbliżona (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w (...))z dnia 22 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa 653/16). Ponadto nie jest konieczne w każdym przypadku arytmetyczne ściśle ich rozliczenie według stosunku części uwzględnionej do oddalonej (zob. orzeczenie SN z dnia 30 kwietnia 1952 r., C 290/52, OSN 1953, nr 4, poz. 99; postanowienia SN: z dnia 11 stycznia 1961 r., IV CZ 143/60, OSPiKA 1961, z. 11, poz. 317; z dnia 4 października 1966 r., II PZ 63/66, Lex nr 6049 i z dnia 17 czerwca 2011 r., II PZ 10/11, Lex nr 1068033 oraz wyroki SN: z dnia 21 lutego 2002 r., I PKN 932/00, OSNP 2004, nr 4, poz. 63; z dnia 11 grudnia 2007 r., I PK 157/07, Lex nr 375735; z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CZ 4/11 i z dnia 17 czerwca 2011 r., II PZ 10/11, Lex nr 1068033).

(-) SSR del. Anna Capik-Pater